

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 11 năm 2021

Số 579

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tình Trời và Đất chuyển hóa từ đâu ?
- 2) Chơn tâm khai triển từ đâu ?
- 3) Bắt đầu tiến hóa đến vô cùng từ đâu ?
- 4) Sửa tâm bằng cách nào ?
- 5) Thuận nghịch tương giao là sao ?
- 6) Quý tướng Trời cao có thoát nạn hay không ?
- 7) Quang chiếu bằng cách nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Singapore, 08/02/04 1) Hỏi: <i>Tinh Trời và Đất chuyển hóa từ đâu?</i> Đáp: Thừa tinh Trời và Đất chuyển hóa từ thanh khí mà hình thành. Kệ: Nguyên lý thâm sâu chuyển thực hành Cảm giao giao cảm hướng về thanh Tinh Trời tận độ chung nguyên lý Pháp giới phân minh đạo với đời.	Singapore, 09/02/04 2) Hỏi: <i>Chơn tâm khai triển từ đâu?</i> Đáp: Thừa chơn tâm khai triển từ trung tâm bộ đầu. Kệ: Trung tâm sinh lực chuyển không ngừng Pháp giới khai thông tiên hóa từ từng Khai triển vô cùng tâm đạt đạo Thành tâm hướng thượng tự phân lường.
Singapore, 10/02/04 3) Hỏi: <i>Bắt đầu tiên hóa đến vô cùng từ đâu?</i> Đáp: Thừa bắt đầu tiên hóa đến vô cùng từ nơi thanh tịnh mà ra. Kệ: Tiên hóa vô cùng thanh tịnh hành Tự tu tự tiến lại càng nhanh Hoà cùng vũ trụ tự hành thanh Đời đạo song tu tự thực hành.	Singapore, 11/02/04 4) Hỏi: <i>Sửa tâm bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa sửa tâm với bi, trí, dũng. Kệ: Bi trí dũng thực hành tu tiến Nhịn nhục thành tâm tự giải phiền Trí tuệ khai minh tự hướng thiên Cần khôn quy một chẳng lo phiền.
Singapore, 12/02/04 5) Hỏi: <i>Thuận nghịch tương giao là sao ?</i> Đáp: Thừa thuận nghịch tương giao là sự kích động và phản động. Kệ: Kích động tương giao chuyển tiến hòa Tình thâm xây dựng học gần xa Quy nguyên một mối tình thâm tiến Học hỏi không ngừng tự tiến xuyên.	Singapore, 13/02/04 6) Hỏi: <i>Quý tướng Trời cao có thoát nạn hay không?</i> Đáp: Thừa quý tướng Trời cao lúc nào cũng có phần quang chiếu. Kệ: Hồi hướng Trời cao quý tướng Trời Thành tâm tu luyện rõ thâm ân Trời ban tình đẹp không cần trả Quý tướng Trời cao tự cảm hòa.
Singapore, 14/02/04 7) Hỏi: <i>Quang chiếu bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa quang chiếu bằng ánh sáng vô tận. Kệ: Vô tận quán thông khắp các miền Thân tâm ổn định thức triền miên Chuyển hóa thâm sâu tự giác yên Khai thông trí tuệ minh đường đạo.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 14 (tiếp theo)

...

“Thực hành càng rõ càng thanh”: Các bạn sửa thì càng thanh nhẹ chữ đầu có ô trước được.

“Quy nguyên nguồn cội đạt thành hào quang”: Chúng ta trở về nguồn cội, hồn vía các bạn quy tụ rồi thì đạt thành hào quang. Sự sáng suốt đó là hào quang. Đi không sai lầm nữa. Đó là hào quang. Chỉ có tiền không có lùi, đó là hào quang. Và chỉ có thương yêu không giận hờn, chỉ có bố thí không tham lam, đó mới là hào quang.

“Vượt qua các nẻo các màn

Giữ thanh giải trước tâm an đời đời”:

Chúng ta giữ thanh luôn luôn, nhờ thanh tôi mới có hào quang, nhờ thanh tôi mới có sáng suốt. Tại sao tôi còn ôm trước nữa, không lý do. Bởi vì, sở nguyện của tôi đạt thanh. Ngày nay tôi có thanh, tôi phải giữ thanh thì tự nhiên cái trước không có xâm chiếm tôi được. Tâm tôi mới an đời đời.

Chung quy, chỉ có thực hành mới sớm đạt thành, hiểu được sự thanh tịnh của phần hồn thì chẳng còn chấp và mê. Không thâm và chẳng phóng thì mới đạt được sự ban ơn đời đời của Thượng Đế. Chúng ta giữ thanh tịnh, không phải tọc mạch đầu này, đầu kia, đầu nọ. Chưa đủ lực lượng rồi đâm ra học cái pháp này, học cái pháp kia, học cái pháp nọ. Rồi đi phá đầu này, phá đầu kia, phá đầu nọ, gây sự, gây nghiệp quả, đau khổ lận đận chậm tiến. Chúng ta không áp dụng cái đó, thì chúng ta đạt được sự ban ơn đời đời của Thượng Đế.

Ban ơn đời đời của Thượng Đế là gì? Cho chúng ta thanh tịnh. Cho chúng ta ổn định. Cho chúng ta sáng suốt. Cho chúng ta minh lý. Chúng ta phải giữ cái đó. Chúng ta tu để làm gì? Tu bổ sửa chữa để làm gì? Để đạt được sự cao quý thanh cao hơn và trở về sự sáng suốt hằng hữu của chính mình mới là tu. Còn tu mà càng ngày càng rước sự ô trước tham lam cầu xin, tu đâu có được, vọng động mà thôi. Biết các bạn có tâm muốn xin ơn Trên hỗ trợ cho các bạn để lo tu, lo tiến, nhưng mà hỗ trợ là một chuyện, còn cái chuyện lo thực hành là một chuyện.

Muốn mau thì phải thực hành nhiều, phải trì chí, phải kiên tâm thực hiện mới có kết quả. Còn muốn mau mà chểnh mảng, câu nệ làm sao có chỗ tiến. Cho nên, chúng ta học cái pháp, nửa đêm ngồi dậy lo công phu. Bởi vì, cái giờ không giờ mới là hóa giải, giờ đó mới là ly tâm, hồn mới có cơ hội xuất được khỏi bản thể. Các bạn muốn đạt được cái đó thì các bạn phải giữ đúng giờ để thực hành, để khai triển luồng thanh điển sẵn có của mình mới có kết quả.

Nhiều người còn ham ăn, ham uống rồi lợi dụng tình thế, đổ thừa cho sức khỏe đủ thứ, không vun bồi ý chí để thực hiện, làm sao có sự sáng suốt? Chúng ta phải cố gắng vun bồi ý chí để thực hiện, khi ta nói là ta phải làm. Chủ Nhơn Ông phải chịu trách nhiệm. Các bạn không làm rồi cũng phải chịu trách nhiệm. Cho nên, có cuộc hình phạt, trách nhiệm đó là hình phạt. Tại sao có người chết đi xuống địa ngục, mà có người chết được lên thiên đàng? Xuống địa ngục là nó chểnh mảng, nó bê trễ, nó phải đi học qua một khóa mới hơn. Đó là đương nhiên phải có. Không phải cầu xin mà được, thực hành mới có kết quả, cầu xin không được. Cho nên, chúng ta cần thực hành.

Bây giờ, các bạn tu có nhiều lý thuyết, có nhiều chơn lý để hỗ trợ cho mức tiến các bạn và giúp cho lực căn lực trần thức giác để cho Chủ Nhơn Ông được ổn định tu hành. Cái chuyện này là hiếm có ở trần gian. Có sự phân giải chơn lý minh bạch để cho lực căn lực trần thức giác, thì lúc đó Chủ Nhơn Ông mới có cơ hội phát triển. Ngày nay, các bạn được tôi còn sống, một giờ phút khắc còn được tôi phân giải cho các bạn, còn cho các bạn thấy rõ đường nào phải đi mới đạt đến, đường nào thực triển, đường nào tà đâm. Cho các bạn càng ngày càng thấy rõ, càng ý thức rõ, càng thấy rõ sự sai lầm của chính bạn, đó là mức tiến rõ rệt.

Nhiều người ở thế gian làm người mà không thấy rõ sự sai lầm của chính họ. Cho nên không tiến triển,

rồi đâm ra biện hộ sự sai lầm đó. Họ nói tôi không cần tu, tôi cũng thành Phật, nghe lời ông chi, nó mệt quá! Cũng được, vì sự lười biếng, sự chậm trễ. Nó không biết sau cái đó nó phải học qua một khóa còn mệt hơn, còn khổ hơn. Bây giờ các bạn có phương tiện. Thượng Đế cho các bạn có cơm ăn, áo mặc, chỗ ở đủ thứ, đủ điều kiện trong chu trình học hỏi nhưng mà không chịu học hỏi. Hỏi lỗi tại ai? Lỗi của Chủ Nhơn Ông. Chủ Nhơn Ông phải gánh vác hết tất cả mọi sự việc, không trách một ai được. Cho nên, giờ phút lâm chung đau khổ. Trước khi lâm chung hai năm, các bạn xét hành động sai lầm của các bạn. Các bạn mới lâm vào những cái bệnh đau khổ nan y, tới lúc đó mới thấy cái pháp là quý báu. Các bạn bây giờ có cơ hội tu phải cố gắng ráo riết, thực hiện để cứu mình chẳng ai cứu mình. Các bạn đang bơ vơ, các bạn đang trầm luân trong cảnh đau thương có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nội tâm bất ổn. Nên thực hành để giải tỏa, nên thực hành để nắm được cái khí giới tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã ban cho chúng ta. Giữ lấy tình thương và đạo đức thì các bạn mới kêu bằng đại hùng đại dũng. Giữ không được cái đó, thì yếu hèn bệnh hoạn còn nhiều. Con người yếu hèn thì bệnh hoạn nhiều lắm, triền miên đau khổ. Nó làm cho các bạn luôn luôn tâm tư bất ổn, lo âu những chuyện bất

chánh, làm những việc không cần thiết, bỏ quên những chuyện cần thiết. Chuyện cần thiết luôn luôn đòi hỏi điều kiện cao.

Cho nên, các bạn tu bây giờ cũng đòi hỏi điều kiện cao, các bạn phải cố gắng. Đừng thấy tôi thiên vậy, tôi được nhẹ mà tôi được chứng minh, nhưng mà tôi chưa có mãn. Tôi phải tu sau này, đứng ở địa vị để chứng minh người khác, tôi mới hoàn thành cuộc hành trình tu tiên của tôi. Tôi còn học cao hơn, học sự biến hóa để tránh những cái phản lực của bàng môn tả đạo quây quần ám hại tâm linh của tôi. Các bạn phải cố gắng tu. Tôi tìm đủ mọi phương pháp, không thể vẽ cho các bạn một cái bùa bằng các bạn tự giải để trở nên một cái bùa vững mạnh là Pháp Luân Thường Chuyển. Huệ tâm khai sáng suốt rồi thì nó đập đầu các bạn né được. Còn thiếu sáng suốt thì các bạn sẽ bị đập bởi ngoại cảnh.

Cho nên, chúng ta phải gắng hành, phải cố gắng, phải cương quyết, phải yêu quý mẹ hiền, kính trọng Cha Lành. Trong giờ phút lâm chung, chỉ Người mới cứu chúng ta được.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

M T, ngày 9/3/2000

Kính thưa Thầy,

Con xin trình bày đến Thầy những sự việc sau đây :

Con tu đến nay cũng khoảng 20 năm. Nhưng đến năm rồi và năm nay con mới phát hiện có luồng thanh điện từ hà đào thành rút đi lên rất mạnh và thông cả đốc mạch sau lưng, cảm giác nhẹ nhàng và sung sướng. Nhưng gần đây, con đi đến đâu hình như có luồng điện rút liên tục trên bộ đầu, cảm thấy mát mẻ.

Một ngày kia con có đến huynh T bên Tam giáo Tòa ở MT, thì huynh T cho biết là con đã ngộ được luồng điện của Cha vô cực. Huynh T chỉ cho con cách để tiếp luồng điện Cha để khai mở số bạn đạo ở MT. Tức là khi khai mở, đầu tiên phải tưởng niệm danh Cha, và sau đó bắt đối phương phải ngồi thiền, dùng tư tưởng phóng thẳng vào giữa 2 chân mày khoảng 5 phút. Kết quả một số bạn đạo được khai mở cảm thấy bộ đầu và đốc mạch rút thật mạnh, có bạn thấy đủ màu sắc, mỗi người thấy mỗi khác. Đến đây con xin trình bày lên Thầy. Con giúp bạn đạo như thế tu rất tiến, khoảng mấy ngày sau thấy tu rất tiến bộ.

Nếu con cứu độ như thế có đúng hay không ? Con tu hành có trở ngại không ? Có lọt qua khỏi tà

đạo không ? Sao tự nhiên con thấy tâm con phát nguyện cứu độ chúng sanh. Con làm được và cứu độ được nhiều người, nên con rất sung sướng. Con nghĩ con từ Trên giáng lâm thế gian rồi tu hành xuất hồn trở về Trên hay là tu một thời gian, có trình độ hiển quang để cứu độ chúng sanh. Sau khi mãn phần mới được trở về Trên.

Kính xin Thầy minh giải để con tiếp tục con đường tu hành của con.

N V T

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

S, ngày 21/4/2000

V T,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 9/12/2000 được biết con tu đúng đường phát triển tâm linh. Tâm điện tiếp xúc được thanh quang của Bề Trên từ trung tâm sinh lực Càn Khôn Vũ Trụ. Đốc mạch thông mới được rút mạnh. Thực hành tự cứu, cơ tạng sẽ được thanh nhẹ và bớt lo âu.

Nếu có dịp con nên giúp người khác.
Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Dijon, ngày 7 tháng 10 năm 1993

HÓA HÓA SANH SANH

Hương hồn Trời độ sống an vui
Lúa chín thơm tho tỏa điển mùi
Cày cấy không buồn tâm được độ
Giúp đời an lạc cảm mừng vui

Mùi thơm vượt trùng dương rạt rào nức nở
Chạnh nhớ một niềm đau vỡ mộng ban đầu
Nguyên lý thanh cao giải chuyện u sầu
Tham thiền cô đơn khai màn thanh tịnh
Đêm chợ đời buồn lắm ai ơi!
Tôi quyết tu ánh trăng chiếu rọi vui cười
Nhưng cứ động lòng duyên độ xa xôi
Đã trôi xóa tình đời đen bạc theo lượn sóng.

Dưới vòm Trời đêm một trời sao biển
Nghe sóng trùng dương đang chuyển gió đêm về
Thả mộng vào mơ qua ánh trăng thề
Tình giao cảm đang gặp nhau trong nức nở
Cầu thành duyên đạo tự kết duyên
Và bắt đầu từ đó trở nên quen
Hồn nhớ mãi cảnh Trời đêm nháy cảm
Và quên sao đêm trăng Ngài ban chiếu
Để khi giải từ lưu luyến quá trí mình ơi!

Thế rồi từ đó tiếng sóng âm vang ngoài duyên
hải đã biến
Thành khúc nhạc yêu Trời cho đời lúa hưởng
thanh bình
Nhưng mộng chỉ là mộng vì duyên kiếp chưa
thành

Hồn đã bỏ ánh trăng vàng sống động
Tự hành đơn độc vượt đường rét buốt xa xăm
Hồn đứng mãnh tiến hành vượt trăm hoa
Và chẳng bao giờ nhớ đêm nào tâm sự
Trong vòng tay Trời độ tình ấp ủ
Nói chuyện mai sau sẽ nên bóng nên hình.

Hoa sen đẹp không còn khoe sắc thắm
Vượt khỏi từng mây không còn nghe tiếng nhạc
u sầu
Bãi biển chiều nay phẳng lặng trong vui buồn
Một mình tôi thong dong đi trên con đường cũ
Đêm biển lạnh lùng thiếu ánh trăng sao
Ngày vui sao sớm vội qua mau?
Sớm tàn tạ như loài hoa sen đỏ
Luồng tin yêu đâu còn nữa?
Hồn đã bỏ tôi theo tiếng gọi chơn tình

Sương phủ mịt mù tạo bóng mây
Gió đưa xào xạc chuyển đêm ngày
Sau khi nhỏ giọt hồn tê tái
Thức giấc từ đây rõ nhiệm màu
Thế rồi năm sau khi ve sầu trở nhạc
Trên bãi biển tôi lại bàng hoàng
Nhìn Trời Đất đang hòa mình trong nhin nhục
Không trách móc không lời thăm hỏi
Biển đêm tắt ánh trăng vàng
Tình Trời với Đất bọt thắm trùng dương.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.06 PHẨM ASIMSA

59. CHUYỆN TIẾNG TRỐNG (Tiền Thân Bherivada)

Đánh, đánh, chớ đánh quá!...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Tỳ kheo khó bảo. Bậc Đạo Sư hỏi Tỳ kheo ấy:

- Có thật chăng, ông là người khó bảo?

- Thưa có thật, bạch Thế Tôn.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay Tỳ kheo, không phải chỉ nay ông mới khó bảo. Trong thời quá khứ, ông cũng đã khó bảo rồi.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát sanh ra làm người đánh trống, và sống ở làng. Khi nghe có lễ tế các vì sao ở Ba-la-nại, người đánh trống suy nghĩ: “Ta sẽ đánh trống cho quần chúng tụ hội và sẽ được tiền”. Nghĩ vậy, người ấy đem con đi theo, đến Ba-la-nại. Tại chỗ ấy, hai cha con đánh trống và được nhiều tiền. Mang theo tiền, trên đường về làng của mình, phải ngang qua một khu rừng có ăn cướp, người cha ngăn chặn con trai đang miên man đánh trống liên hồi:

- Nay con thân, chớ có đánh trống như vậy. Chỉ đánh từng hồi một thôi, như trống của một chủ tướng vậy mà.

Dầu bị cha ngăn, đứa con vẫn nói:

- Với tiếng trống, ta sẽ đuổi bọn cướp chạy.

Nên nó vẫn đánh trống liên hồi.

Bọn cướp ban đầu nghe tiếng trống, nghĩ là tiếng trống của vị chủ tướng, nên chạy trốn. Nhưng khi nghe tiếng trống một mặt cứ liên hồi, biết không phải là tiếng trống của một chủ tướng, chúng liền trở lại tìm hiểu. Thấy chỉ có hai người, bọn chúng liền xông ra đánh cướp hết cả. Người cha than:

- Vì con đánh trống liên hồi, nên con làm mất tất cả tiền thâu được một cách khó khăn.

Nói xong, người cha đọc bài kệ:

Đánh, đánh, chớ đánh quá!

Đánh quá thành không tốt,

Do đánh, được của tiền,

Do đánh, tiền mất hết.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư kết hợp hai câu chuyện, và nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, đứa con trai là Tỳ kheo khó bảo này, còn người cha là Ta vậy.

(còn tiếp)

